

Diákszínház

Párisi diákkoromban a Sorbonne egyik kis földszinti szobájában sokszor végignéztam a párisi egyetem színjátszóinak próbáját. Marivaux egyik darabját próbálták. A szereplők polgári nevére már régen nem emlékszem, talán azért nem, mert ez akkor sem volt fontos. Mára Párisban Marivaux játékos neveivel hívtam őket s egyikük, akivel összebarátkoztam, a színpad próbákon kívül is mindig a XVIII. század bájos szellemességét, Marivaux világát jelentette nekem. Azért választották épp arra a szerepre, mert eredendően volt benne valami Sylvie-ből, vagy pedig annyira átélte volna szerepét, hogy később a diáknegyed «korzó»-ján, a Boui-Mich'-en, a kis kávéházak terraszán, vagy a tánctermekben is ezt a szerepet játszotta? Hol van most Sylvie? Páris nem válaszol s a kerülő uton jött hírek inkább öregekről, mint fiatalokról beszélnek.

Az európai diákok jórésze az idén «kimarad a játékból», hiszen az ő játéka, mely mindig egy nagy író, mondjuk Goethe, Racine, vagy Shakespeare-világát akarta megeleveníteni, emberségünk legmélyebb értékeinek átélését jelentette, annak a vox humanának felmondását, melyet épp az ifjúsággal akarnak felejtetni. Vajjon Sylvie, aki tavalyelőtt még a la Marivaux stilizálta mozdulatait szépen, dallamosan ejtve bájos szavait, az idén, ha nem játszik s ha társai nem játszanak színházat, olyan bájos lesz-e, mint az utolsó békés tavaszon, 1939 tavaszán volt?

Pedig hogy irigyeltük a Sorbonne színjátszó diákjait! Igen, nekik könnyű — mondogattuk. A Sorbonne hagyományai a középkor végétől kezdődnek s a pozitívista tizenkilencedik század sem tudta elnyomni e hagyomány művészkedő megnyilvánulásait. A mi egyetemeinken a diákéletnek nincs történeti hagyománya...

Ezt mondtuk és arra gondoltunk, hogy az egyetemi világ ősi formáit nálunk is fel kellene ébreszteni, hiszen a régi egyetemek, ha kissé vidékies formában bár, nálunk is éltek, Patakon, Debrecenben, vagy akár Szegeden s csak a századvég nyárspolgári világában tűntek el, amikor a tanárok és diákok közös anyjából, az Alma Materből hivatal lett...

Az új egyetem — melynek rektora maga is a világiáró diákok közül való, úgy látszik megérezte ezt óhaját, sokunknak óhaját — és ismét igazi anyja akar lenni hallgatóinak. A hallgatók pedig most már meg merik tenni azt, amit csak otthon, az anya mellett lehet igazán csinálni: játszani akarnak. Régi magyar és régi egyetemi hagyományt ujtának fel ezzel. A humanista egyetemeken és főiskolákon az iskolajáték a szellem nagy hagyományainak őrzését s ezáltal a lélek fegyelmzését és az okos beszéd tanítását szolgálta. A nyugati egyetemeken máig is ezért játszanak színházat a diákok. Istennek hála, a mi diákjaink is a mélyebb emberség átélői akarnak lenni. Tehetnének mást? Nekik, magyar fiuknak és leányoknak, egy békés ország boldog gyermekeinek az Oltár őrzése jutott feladatuk; ezen a kevés fényű tavaszon nekik kell őrizniök a tüzet, a szellem tüzét, őrizni úgy, ahogy diákok tudják: megtanulni azokat a nemes mondatokat, átélni azokat a tisztább érzéseket, melyeket messzi társaik a tavalyi diákszínházak Egmontjai, Hamletjei, Sylviejei egyelőre feledni kénytelenek.

Szegedi diákszínész barátaim munkáját nézve s párisi diákeveim egyik legszebb emlékét, a Sorbonne színjátszó társaságát idézván (eszembe juthatnának más egyetemek ifju színjátszóit is), jól esik látni, hogy az ő szellemük és minden egyetemek szelleme talál hajlékot a békés Szegeden s hogy az ifju Horthy Miklós Egyetem most, diákjai önkéntes munkájával válik a régi egyetemek méltó társává.

Baróti, Dezső

Az olasz főiskoláskardvívók legyőzték a magyarokat

Budapest, március 24. Hétfőn délután rendezték az olasz—magyar főiskolai kard-, tör- és párbajtőr-vívóversenyeket. Törben az olasz csapat 4:0 arányban győzött, párbajtőrben az eredmény eldöntetlen, míg kardvívásban az olaszok 3:1 arányban győztek. Végeredményben tehát az olasz csapat 9:3 arányban verte a magyar csapatot.

A szabadságharc 56 zászlója hazatért

Ünnepélyes átadás Lavocznén, lelkes fogadtatás a Görgey-szobornál

Budapest, március 24. Ünnepi külsőségek között folyt le azoknak a zászlóknak átvétele, amelyeket a szovjetországi kormány visszaszármaztatótt. A szabadságharc dicsőséges zászlóit vasárnap délben adták át

a lavocznai határállomáson.

A magyar különvonat megérkezésekor az orosz katonazenekar a magyar Himnusz, majd a szovjet-orosz indulót játszotta. Az állomás tornácán 56 orosz katona Garaszimov vezérkari ezredes vezetésével adta át az 56 magyar zászlót Schweitzer István altábornagynak. A fenyőgallyakkal díszített különvonat, amelynek egyik oldalán a magyar, a másik oldalán az orosz zászló lengett, délután indult el a határállomásra. Végig a vonalon hatalmas tömeg fogadta a magyar zászlókat hozó különvonatot, amely hétfőn reggel robogott be a Keleti-pályaudvarra. Részt vettek a fogadtatáson az orosz, a német és az olasz követsek tisztviselői is. A Himnusz elhangzása után sorban kirakták a zászlókat, amelyeknek egyikén a következő felírás állott: »Ne bántsátok a magyart! 10 órakor

a Hősök emlékművéhez

vitték a zászlókat, majd innen a Várban levő Görgey-szoborhoz vonult a hatalmas menet. Amíg a diszszázad a Lánchidon áthaladt, a Dunán állomásozó őrnaszád 21 diszlovést adott le.

A Görgey-szoborhoz

12 órakor érkezett a menet, ahol a kormányzó képviselőjében a honvédelmi miniszter fogadta a zászlókat. Az ünnepségen megjelent Bárdossy László külügyminiszter, Hóman Bálint kultuszminiszter, jelen volt Saranov orosz követ is. A zenekar eljátszotta a szovjetországi indulót, az Internacionálét, majd a Himnusz, Bartha Károly honvédelmi miniszter ellépett a diszszázad előtt. A Hiszekegy elhangzása után Somogyváry Gyula mondott beszédet, majd Littay András tábornok a honvédelmi kormány nevében átadta a

zászlókat a Hadi Múzeumnak és a Szózat hangjával mellett a zászlókat elhelyezték a Hadi Múzeum egyik termében.

Tíz halálos ítélet Norvégiában

Rendelet a kémkedési esetek szigorú büntetéséről

Oslo, március 24. A Német Távirati Iroda jelenti: A sajtó hétfőn közli a birodalmi biztos rendeletét, amely többek között a következőket mondja:

Terboven birodalmi biztos elrendelte, hogy Norvégia valamennyi városában a nyilvánosság tudomására hozzanak egy közleményt, amelyben megegyezően egybefoglalták a kémkedési bűncselekményekről szóló büntetőhatározatokat és rendelkezéseket. Az utóbbi időben többiben kaphatók voltak a norvégek, hogy az angoloknak tanácsadással és különféle cselekedetekkel segítséget nyújtsanak. Norvégia nyugati partján legutóbb letárgyalt kémkedési esetekben hasonlóképpen előre megfontolt szándékkal megsértették a fennálló büntetőhatározatokat és rendelkezéseket. Ezek az esetek oly súlyosak voltak, hogy a birodalmi hadbírósnak tíz halálos ítéletet kellett hoznia. (MTI)

Szeplő ellen biztos védelmet nyújt a
TÓLDI-KRÉM
VÉNUSZ DROGÉRIA Mikszáth Kálmán-u. 5.

Házról-házra járva gyűjtenek az árvizkárosultak javára

(A Délmagyarország munkatársától) Hétfőn délben tartották a városháza tanácstermében azt az értekezletet, amelyet dr. Pálffy József polgármester az árvízi gyűjtés megszervezésére hívott össze. Az értekezleten, amelyen képviseltette magát valamennyi jótékony nőegylet, elhatározták, hogy a gyűjtést házról-házra járva fogják megindítani a nőegyletek erre vállalkozó tagjai. Ezáltal azonban nem gyűjtőívekre jegyzik fel az adományokat, amint az Erdélyért-akció, vagy a tavalyi árvízi gyűjtés esetében, hanem árvízi téglajegyeket árulnak az árvízi újjáépítés céljaira. Különböző címletű téglajegyeket készíttetnek és a közönség ebből vásárolhat tehetsége szerint, kinek milyen értékű téglajegy megvásárlásához van anyagi tehetsége. A legkisebb címletű téglajegy 10 fillér. A téglajegyek néhány napon belül elkészülnek és a nőegyletek tagjai elindulnak gyűjtési körükre.

Fájdalomtól megtört szívvel tudatjuk, hogy a legdrágább és hön szeretett Anya, Nagyanya

őzv. Fekete Albertné
szül. Diamant Ilona

68 éves korában, alig egy évre követve édes jó Apánkat, végtelen fájdalmunkra örökre eltávozott körünkől.

Március 25-én d. u. 3 órakor kísérik utolsó útjára a szentesi izr. temetőben. Fekete István és neje Krisztháber Ilona, Fekete Mária, férj Patzauer Ede, Fekete Erzsébet, férj Ezer Miklós. gyermekei Patzauer Ágnes, Ezer Pál unokái.

Soha nem muló halás szeretettel őrizzük emlékét.